

Arrest

nr. 241 265 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X
X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 10 maart 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 februari 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het feitenrelaas correct voor als volgt:

“Verzoekende partij diende op 16.12.2016 een asielaanvraag in op Belgisch grondgebied.

Heut Eurodac-onderzoek wees uit dat de vingerafdrukken reeds geregistreerd werden in Polen (op 23.09.2012 en op 28.01.2013), in Frankrijk (op 21.11.2014), in Duitsland (op 09.04.2013).

Per schrijven van 07.02.2017 lieten de Duitse autoriteiten weten dat het verzoek tot overname nog steeds in onderzoek was en op 09.02.2017 weigerden zij het overnameverzoek en stelden dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat was.

Op 27.02.2017 werd de asielaanvraag doorgestuurd naar het CGVS voor behandeling.

Op 03.02.2017 diende verzoekende partij een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 04.04.2017 werd de verblijfsaanvraag ontvankelijk verklaard. Op 10.10.2017 volgt een advies van de ambtenaar-geneesheer.

Op 20.10.2017 werd de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond verklaard.

Per arrest van 26.07.2018 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissing van 20.10.2017.

Op 26.03.2018 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Op 21.09.2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen.

OP 04.06.2018 diende verzoekende partij een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Pet beslissing van 13.12.2018 werd deze aanvraag ongegrond bevonden.

Op 12.02.2020 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13quinquies.

Dit betreft de thans bestreden beslissing.”

1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voegt hieraan toe dat eerst de beslissing van 5 september 2018, die de aanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ongegrond verklaarde, werd ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 december 2018, met kennisgeving op 8 januari 2019. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad met arrest nr. 216 587 van 11 februari 2019: de partijen waren na de beschikking, die wees op de doelloosheid van het beroep wegens intrekking van die beslissing, niet verschenen.

Eerste verzoeker diende op 4 juni 2018 een aanvullende medische regularisatieaanvraag in. Op 13 en 22 augustus 2018 werd een medische verslag opgesteld door de arts-adviseur. De medische problematiek van eerste verzoeker én het kind kwamen uitvoerig aan bod.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag opnieuw ontvankelijk, maar ongegrond werd verklaard op 13 december 2018, met kennisgeving op 8 januari 2019. Deze beslissing is definitief.

Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekers dat de nieuwe medische stukken van eerste verzoeker, die zou lijden aan levercirrose, hypersplenisme, erosieve maagontsteking, ferriprive anemie en een posttraumatisch stress-syndroom, werden overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt vast dat de stukken 6 en 7 bij het verzoekschrift waar verzoekers op doelen handelen over de ziekte van hun minderjarig kind.

Uit het administratief dossier en uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat een nieuw beroep werd aangetekend tegen deze beslissing van 13 december 2018, na de gedane intrekking van de beslissing van 5 december 2018.

1.3. Op 24 april 2018 hebben verzoekers een beroep ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 23 maart 2018. Met arrest van de Raad met nr. 209 807 van 21 september 2018 werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd.

1.4. Verder is op 21 augustus 2018, met kennisgeving op 6 september 2018, een beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen, die handelt over de medische problematiek van eerste verzoeker over diens aanvraag van 6 februari 2017. De aanvraag werd

ongegrond verklaard. Uit de gegevens die de Raad voorliggen, blijkt niet dat beroep werd aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad.

1.5. Op 12 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister in hoofde van eerste verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Dit is de eerste bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : A.

voornaam : M.

geboortedatum : 08.09.1973

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/03/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/09/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

Tevens op 12 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister in hoofde van tweede verzoekster, samen met haar vier kinderen, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Dit is de tweede bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)”

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : B.

voornaam : Z.

+ 4 kinderen: A., A. (...); A., A. (...); B., R. (...); A., M. (...)

geboortedatum : 11.12.1976

geboorteplaats : Y.

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/03/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/09/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen artikel 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers verwijzen naar de medische problematiek van de zoon A. M., geboren op 15 mei 2018, en van eerste verzoeker, en stellen dat er bij het nemen van de verwijderingsmaatregelen geen rekening werd gehouden met deze medische problematiek.

Het enig middel licht toe:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950 goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955. artikelen 7 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het recht om gehoord te worden, van het proportionaliteitsbeginselen van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land »

Volgens de terugkeerrichtlijn «De lidstaten dienen er voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6).

*Zoals blijkt uit de voorbereidende werker van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal *i »et grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkom van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St. 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat -m men ei automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM ook in aanmerking te nemen op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het*

grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 11è.003 van 19 december 2013, nr 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014 nr 129 985 du 23 september 2014, nr 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr 234 164 van 17 maart 2016): « 11 ... la compétence du requérant *pom l'adoption* (hm udre de quitter le territoire n est pas une compétence entièrement liée y compris < l m.s les cas ou / aihcle 7. alinéa 1er. de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il doit >* adopter un tel acte Même dans ces hypothèses, le requérant n est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier »

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M.. C-277/11 EU C 2012 744 punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU C 2014 2336 punt 46) Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren tekening te houden met alle relevante elementen »(HvJ C-249/13 11 december 2014 KhaledBoudjlida. §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ M G. v Holland C-383/13 10 september 2013, par 32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002 m 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011 « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à recueillir les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan met alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden

In het arrest nr 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat:« [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980. ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin Les autorités précitées sont dès lors

tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait' (en ce sens, voir notamment: C E arrêt n° 168 712 du 9 mars 200 1 >> Quod non in casu

Ten eerste werd Meneer A. met uitgenodigd om zijn mening te geven over zijn situatie terwijl hij elementen had te maken punten met betrekking tot zijn gezondheidstoestand. Inderdaad lijdt Meneer A. aan ernstige levercirrose met portale hypertensie wat slokarmvarices graad III veroorzaakte alsook hypersplemsme met een dalend gehalte aan bloedplaatjes Daarnaast heeft hij te kampen met een erosieve maagontsteking, ferriprieve anemie en een posttraumatisch stresssyndroom

Ten tweede werden Meneer A. en Mevrouw B. niet uitgenodigd om hun mening te geven over hun situatie terwijl ze elementen hadden te maken punten met betrekking tot de gezondheidstoestand van hun minderjarige zoon M. Inderdaad is M. ernstig gehandicapt geboren, lijdende aan een multi-pele ernstige medische problematiek (syndroom van Down, zonder anus geboren met onmiddellijke plaatsing stoma)

Bijgevolg heeft de wederpartij verzoekers recht om te worden gehoord geschonden.

De bestreden beslissingen bevatten geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden

Uw Raad heeft al geoordeeld dat L(Conseil > appelle que le devou oe minutie, dont la violation est invoquée en termes de requête oblige tautorite à procèder à une recherche minutieuse des faits a récolter les renseignements nécessaires a la prise de décision et à prendre en consideration tous les elements du dossier afin quelle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et apres avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espece

Il rappelle également qu'en vertu de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 (.), « Lors de la prise d'une décision d'éloignement le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Or, il ne ressort nullement de la motivation de la décision attaquée pas plus du dossier administratif que la padie défenderesse u tenu compte de l'état de santé et de l'intérêt du fils de la requérante, au regard des obligations qm lui incombent en vertu de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980

Le Conseil estime dès lors qu'en s'abstenant ainsi de prendre en compte l'ensemble des éléments du dossier et en paicuhei la maladie du fils de la requérante, ainsi que prévu par les articles 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. la padie défenderesse a violé cette disposition et le devoir de minutie » (RvV ai rest ni 230 111 van 12 december 2019).

Hoewel de precedentwet niet van toepassing is in het Belgische recht, uit de voorbereidende werkzaamheden voor de Vreemdelingenwet blijkt dat: 'De wet van 15 September 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzag verschillende mechanismen om de eenheid van rechtspraak in vreemdelingenzaken te waarborgen

De memorie van toelichting bij de wet benadrukte meermaals de wil van de Regering om deze eenheid van rechtspraak te garanderen Die wil werd voornamelijk verantwoord zoals volgt: Het nastreven van eenheid van rechtspraak tussen de verschillende kamers is voor een gespecialiseerde rechtbank die de Raad wel is van fundamenteel belang. Niet alleen is dit uiterst belangrijk voor de rechtzoekende die, vanuit het gelijkheidsbeginsel, er mag van uitgaan dat zijn verzoekschrift op een gelijke wijze wordt behandeld, ongeacht de kamer of rechter die het aanhangige beroep dient te behandelen Bovendien is het betrachten van eenheid van recht- spraak van fundamenteel belang voor de verwerende partijen (Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen of Dienst Vreemdelingenzaken): bij tegenstrijdige rechtspraak is het voor hen onbegonnen werk om een gelijk beleid uit te stippelen (Pari. St. Kamer. DOC 51 2479/001 p 102) (Pari. St Kamer. DOC 53 3445/001 - beschikbaar op: <https://www.lachambre.be/1WB/pdf/5V3445/53K3445001.pdf>).

Op dezelfde manier verwijten verzoekers de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 1 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten De beslissingen zijn daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 3 EVRM."

2.2. De verwerende partij merkt hieromtrent op in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel wordt de schending aangehaald van artikel 3 EVRM, van de artikelen artikel 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij verwijst naar de medische problematiek van de zoon A. M. ° 15-05-2018 en hij stelt dat er bij het nemen van de verwijderingsmaatregel geen rekening werd gehouden met deze medische problematiek.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.(...)”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26.03.2018 de asielaanvraag en de subsidiaire bescherming heeft afgewezen. Op 21.09.2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de negatieve beslissing van het CGVS.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De gemachtigde van de Minister heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en dat deze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Minister op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, en waarbij het verzoek werd afgewezen.

Verzoekende partij stelt in dat opzicht dat geen rekening zou gehouden zijn met de gezondheidsproblemen van de minderjarige zoon van de verzoekende partij.

Evenwel werd reeds op 22.08.2018 een medisch advies opgesteld voor de jongste zoon A. M. ° 15-05-2018. In dat document wordt uitvoerig gemotiveerd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar de Russische Federatie gezien de vereiste zorg beschikbaar is in het land van herkomst. Hierin werd reeds een trisomie 21 (syndroom van Down) en een anale atresie vermeld en in de analyse opgenomen. Er werd dus rekening gehouden met de medische toestand van de zoon, en er werd gemotiveerd dat de gezondheidstoestand van de minderjarige zoon een verwijderingsmaatregel niet in de weg staat.

Er kan aldus ook geen schending van het hoorrecht aan de orde zijn, aangezien verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met elementen die zij nog had willen

aankaarten in een bijkomend verhoor en die een invloed zouden kunnen hebben op de uitkomst van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit het administratief dossier dat de medische problematiek van de zoon een verwijdering niet in de weg staat.

Er werd dan ook op goede gronden vastgesteld door de gemachtigde van Minister dat de asielpprocedure van verzoekende partij werd beëindigd, zodat regelmatig werd beslist om aan verzoekende partij bevel te geven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Het enig middel is niet ernstig.

2.3. De verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. In het middel houden zij voornamelijk er een theoretisch betoog op na.

Concreet verwijten zij de bestreden beslissingen niet afdoende rekening te houden met de eigen gezondheidstoestand van eerste verzoeker en met de gezondheidstoestand van het kind M. A. Eerste verzoeker lijdt aan *“ernstige levercirrose met portale hypertensie wat slokarmvarices graad III veroorzaakte alsook hypersplemsme met een dalend gehalte aan bloedplaatjes Daarnaast heeft hij te kampen met een erosieve maagontsteking, ferriprieve anemie en een posttraumatisch stresssyndroom.”*

Het kind M. A. lijdt aan *“een multipele ernstige medische problematiek (syndroom van Down, zonder anus geboren met onmiddellijke plaatsing stoma”* en is gehandicapt geboren.

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel legt aan de verwerende partij een onderzoeksplicht op, geen motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op 12 februari 2020 een nota opstelde betreffende de *“evaluatie artikel 74/13”* met onder meer volgend motief:

“Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde onder andere hepatitis B en C te hebben en legde verschillende medische documenten neer. Betrokkene en zijn gezin dienden meerdere aanvragen 9ter in, die negatief werden afgesloten met een negatieve beslissing op 13.12.2018. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Na deze negatieve beslissing werden geen nieuwe medische documenten neergelegd bij de DVZ. Bij het verzoek van de minderjarige kinderen werden bij het CGVS wel medische documenten voorgelegd met betrekking tot de minderjarige kinderen. De DVZ beschikt evenwel niet over medische elementen/documenten waaruit zou blijken dat betrokkene en/of zijn gezin in de onmogelijkheid zouden verkeren om te reizen. Bijgevolg zijn er geen medische elementen die een verwijdering in de weg staan. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit deze nota van 12 februari 2020 blijkt dat geen nieuwe medische elementen werden meegedeeld. De nota vindt steun in het administratief dossier.

De verzoekers voegen bij hun verzoekschrift onder de stukken 6 en 7 een standaard medisch getuigschrift toe van 10 december 2019 en een medisch verslag van 9 oktober 2019. Beide stukken dateren van na het nemen van de beslissing van 13 december 2018 (bijna een jaar) waarbij hun medische aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers tonen geenszins in het middel aan dat de problematiek, vermeld in deze stukken, over andere medische problemen handelen dan deze die al zijn behandeld door de verwerende partij. De stukken toegevoegd aan het verzoekschrift handelen over de medische problematiek van het kind M. A.

De medische problematiek van het kind M. A. was gekend voor het nemen van de thans bestreden beslissingen en werd behandeld in de beslissing die de aanvraag, gegrond op artikel 9ter over het kind, ongegrond verklaarde. De volgende opmerking van de verwerende partij is correct: *“Verzoekende partij stelt in dat opzicht dat geen rekening zou gehouden zijn met de gezondheidsproblemen van de minderjarige zoon van de verzoekende partij.”*

Verzoekers stellen in het middel concreet dat geen rekening werd gehouden met:

“Ten tweede werden Meneer A. en Mevrouw B. niet uitgenodigd om hun mening te geven over hun situatie terwijl ze elementen hadden te maken punten met betrekking tot de gezondheidstoestand van hun minderjarige zoon M. Inderdaad is M. ernstig gehandicapt geboren, lijdende aan een multi-pele ernstige medische problematiek (syndroom van Down, zonder anus geboren met onmiddellijke plaatsing stoma)”

De Raad stelt vast dat over deze elementen al uitgebreid onderzoek werd gevoerd. Er werd geconcludeerd dat de medische zorgen die dit kind behoeft beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

De verwerende partij merkt correct op:

“Evenwel werd reeds op 22.08.2018 een medisch advies opgesteld voor de jongste zoon A. M. ° 15-05-2018. In dat document wordt uitvoerig gemotiveerd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar de Russische Federatie gezien de vereiste zorg beschikbaar is in het land van herkomst. Hierin werd reeds een trisomie 21 (syndroom van Down) en een anale atresie vermeld en in de analyse opgenomen. Er werd dus rekening gehouden met de medische toestand van de zoon, en er werd gemotiveerd dat de gezondheidstoestand van de minderjarige zoon een verwijderingsmaatregel niet in de weg staat.”

Uit het administratief dossier (medisch verslag arts-adviseur van 22 augustus 2018 en de MedCOI-documenten) blijkt inderdaad dat deze medische problematiek al is onderzocht en verzoekers tonen niet aan in hun betoog dat er andere, nieuwe, niet gekende medische elementen voorhanden zijn.

Verzoekers halen aan dat met volgend element geen rekening is gehouden:

“Ten eerste werd Meneer A. niet uitgenodigd om zijn mening te geven over zijn situatie terwijl hij elementen had te maken punten met betrekking tot zijn gezondheidstoestand. Inderdaad lijdt Meneer A. aan ernstige levercirrose met portale hypertensie wat slokarmvarices graad III veroorzaakte alsook hypersplemsme met een dalend gehalte aan bloedplaatjes Daarnaast heeft hij te kampen met een erosieve maagontsteking, ferriprieve anemie en een posttraumatisch stresssyndroom.”

De Raad stelt vast dat dezelfde problematiek aan bod is gekomen, onder meer in het advies van de arts-adviseur van 13 augustus 2018. Verzoekers tonen niet aan dat geen onderzoek is verricht geweest naar de gezondheidstoestand van eerste verzoeker en het minderjarig kind M. A.

Evenmin blijkt dat de medische situatie van eerste verzoeker zelf niet uitvoerig is behandeld geweest voor het nemen van de bestreden beslissingen. Eerste verzoeker haalt gekende medische problemen aan.

De verzoekers tonen in het middel niet aan dat nieuwe elementen over het kind de bestreden beslissingen hadden vermogen te wijzigen. Stukken 6 en 7 van het verzoekschrift handelen enkel over de medische toestand van het kind M. A. Verzoekers tonen evenmin aan dat de opgesomde

problematiek van eerste verzoeker een nieuw element uitmaakt. De bespreking van deze problematiek is terug te vinden in het verslag van de arts-adviseur van 13 augustus 2018.

Ook ter terechtzitting slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat deze stukken kenbaar zijn gemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin blijkt dat verzoekers een nieuwe aanvraag indienden, gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het komt verzoekers toe indien zij menen nieuwe informatie te bezitten die wijzen op nieuwe elementen betreffende hun gezondheid deze aan de Dienst Vreemdelingenzaken over te maken en desgevallend een nieuwe aanvraag in te dienen. Vooral nu verzoekers al twee maal tevergeefs een medische regularisatie hebben ingediend.

Ter terechtzitting verduidelijkt de verwerende partij dat geen nieuwe stukken zijn overgemaakt. Verzoekers stellen dat deze zijn overgemaakt aan de commissaris-generaal.

De Raad merkt op - voor zover deze opmerking al juist is - dat het Commissariaat-generaal een verschillende dienst is en dat stukken, aan deze overgemaakt, niet automatisch aan de Dienst Vreemdelingenzaken worden kenbaar gemaakt.

Bijgevolg tonen verzoekers het belang bij hun grief niet aan.

Voorts betwisten verzoekers niet dat de overige elementen die in het kader van artikel 74/13 onderzocht moeten worden (familieleden, hoger belang van het kind) onderzocht zijn en trekken ze de juistheid van deze bevindingen niet in vraag.

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Over de aangevoerde schending van het hoorrecht en de verwijzing naar artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, wanneer de gevoerde procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de beslissing leiden indien verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen, dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het al dan niet nemen van de bestreden beslissing(en). Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing(en) kunnen leiden.

In dit geval maken verzoekers niet aannemelijk dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen elementen voorhanden waren van die aard dat ze de bestreden beslissingen konden beïnvloeden.

Uit punt 2.5. blijkt dat niet aangetoond werd dat nieuwe medische elementen zijn aangebracht die niet gekend en behandeld werden door de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen. De stukken 6 en 7 bij het verzoekschrift brengen geen nieuwe medische elementen aan, minstens tonen verzoekers dit niet aan.

De advocaat van verzoekers maakte op 15 januari 2019 “*twee actualiserende standaard medisch getuigschriften*” over, evenwel gedateerd van “17 oktober 2018”. Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch advies ter kennis gegeven is met de beslissing van 13 december 2018.

Tot slot stelt de evaluatienota dat “*bij het verzoek van de minderjarige kinderen bij de commissaris-generaal medische stukken wel medische elementen/ documenten*” over de kinderen werden voorgelegd.

In punt 2.5. werd al nagegaan dat verzoekers geen belang hebben bij hun grief omdat geen nieuwe, nog niet behandelde medische elementen, zijn aangetoond, naast het gegeven dat de thans toegevoegde stukken bij het verzoekschrift (6 en 7) door verzoekers niet zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen.

Uit de beslissing van de commissaris-generaal blijkt dat ook medische stukken zijn voorgelegd over eerste verzoeker. Verder tonen verzoekers niet aan dat zij in de onmogelijkheid zijn om te reizen, zoals weergegeven in de evaluatienota van 12 februari 2020.

Er kan aldus ook geen schending van het hoorrecht aan de orde zijn, omdat verzoekers niet aannemelijk maken dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met elementen die zij nog hadden willen aankaarten in een bijkomend verhoor en die een invloed zouden kunnen hebben op de uitkomst van de bestreden beslissingen. Immers blijkt uit het administratief dossier dat de medische problematiek die thans opgesomd wordt in het middel al onderzocht is en een verwijdering niet in de weg staat.

Verzoekers maken de schending van de artikelen 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht niet aannemelijk.

2.7. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Paposhvili* tegen België met betrekking tot de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming bij de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen heeft gesteld dat het gaat om “*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)*” (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, nr. 41738/10, §183). Op de bevoegde nationale autoriteiten rust een verplichting om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Deze verplichting wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico's te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 185; EHRM 23 maart 2016, *F.G. t. Zweden*, § 117; EHRM 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, § 104; EHRM 13 december 2012, *El-Masri t. Macedonië*, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land, als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99).

Verzoekers tonen niet aan dat de ziektes waaraan zij lijden van die aard zijn dat er een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM voorhanden is, temeer uit het administratief dossier blijkt dat hun aandoeningen al zijn onderzocht in het kader van artikel 3 van het EVRM en de behandeling van de aandoeningen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM geschonden is.

2.8. Gezien geen andere grieven worden aangehaald, maken verzoekers evenmin de schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Het theoretisch betoog van verzoekers over de terugkeerrichtlijn, de voorbereidende werken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet

met verwijzing naar het bepaalde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM en over arresten van de Raad van State en de Raad, doen geen afbreuk aan het voorgaande nu het middel ongegrond is.

Er is geen manifeste beoordelingsfout begaan, integendeel met wat verzoekers stellen. De verzoekers lijken hiermee de schending van de materiële motiveringsplicht aan te halen.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624), wat het geval is gelet op voorgaande bespreking van alle grieven. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

2.9. Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoekers bijkomend op 21 augustus 2020 een “Nota overeenkomstig artikel 39/62 en replieknota” overmaakten aan de Raad.

Artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De Raad voert rechtstreeks briefwisseling met de partijen.

Hij is gerechtigd alle bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich uit te spreken heeft, door deze partijen te doen overleggen.”

Uit dit artikel vloeit niet voort dat verzoekers ten alle tijden gerechtigd zijn bijkomende nota's neer te leggen, laat staan bijkomende middelen te ontwikkelen die hadden kunnen aangebracht worden ter gelegenheid van het indienen van het verzoekschrift. De replieknota is niet voorzien in het procedurereglement en dient uit de debatten te worden geweerd, gelet op de rechten van verdediging van de verwerende partij. Ter terechtzitting gevraagd naar enige reden waarom de argumentatie, vervat in deze nota, niet eerder had ontwikkeld kunnen worden, slaagt de advocaat van de verzoekers er niet in een reden op te geven.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN